

Sygn. akt IV U 1311/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

<b>Przewodniczący</b>	<b>SSO Jerzy Zalasinski</b>
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2014 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 30 września 2013 r. Nr (...)

w sprawie J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

**oddala odwołanie.**

Sygn. akt IV U 1311/13

## UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej J. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona J. B. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu decyzji podniosła, iż stan jej zdrowia nie pozwala na wykonywanie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

**Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:**

Ubezpieczona J. B., urodzona (...), w dniu 31 maja 2013r. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.1 a.r.).

Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarskie k.16 a.r.). Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawczyni zwyrodnienia wielostawowego bez istotnego upośledzenia sprawności narządu ruchu, zaburzeń nerwicowych depresyjno-lękowych w wywiadach, nadciśnienia tętniczego I/II wg KW, jaskry obu oczu, otyłości, miażdżycy tętnic domózgowych do dalszej obserwacji i podejrzeniu choroby wieńcowej w trakcie diagnostyki uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy (k. 23 a.l., k. 26 a.r.).

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy o specjalności: kardiolog, neurolog, psychiatra i okulista. Biegli neurolog, kardiolog i okulista w swojej opinii (k. 9-11 a.s.) stwierdzili u ubezpieczonej zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, przebytą niewydolność krążenia mózgowego okolicy podnamiotowej, nadciśnienie tętnicze, stenokardię objawową, jaskrę obu oczu w wywiadzie, zaćmę początkową obu oczu, angiopatię nadciśnieniową I/II stopień. Schorzenia te, zdaniem biegłych, nie powodują niezdolności do pracy. Nadto biegły psychiatra w swojej opinii (k. 19-22 a.s.) stwierdził u ubezpieczonej zaburzenia lękowo – depresyjne mieszane. Schorzenia te, zdaniem biegłego, nie powodują niezdolności do pracy.

Ubezpieczona nie złożyła pisemnych ani ustnych zastrzeżeń do wywołanych opinii. Nadesłała jedynie informację o przebytej rehabilitacji leczniczej (k. 33-35 a.s.).

Na rozprawie w dniu 22 lipca 2014r. J. B. nie stawiała się. Pełnomocnik organu rentowego wnosił o oddalenie odwołania.

#### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie nie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich warunków zawartych w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinie wszystkich biegłych, ponieważ zostały wydane przez lekarzy odpowiednich specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu".

Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że J. B. nie jest osobą niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczyni.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opiniach powołanych w sprawie biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinie są zupełne, jasne, zaś zawarte w nich stwierdzenia są kategoriyczne. Biegli w sposób wyczerpujący i

skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanej, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy.

Podnieść należy, iż przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Zgodnie z opiniami biegłych stwierdzone schorzenia nie spowodują niezdolności do pracy. Ubezpieczona nie zgłosiła merytorycznych zarzutów do opinii.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477<sup>14</sup>§1 kpc orzekł jak w wyroku.